

Im Lặng Là Đồng Lõa

Nguyễn Đức Quang
Saigon . 1970

Khi Chứa cho con hoang trở về, nhìn thấy

quê hương vui tràn trề, là Việt Nam chịu ân oán cho cuộc tranh

dua, Bao nước vây chung quanh đời nợ, bị đóng

đỉnh trên cây thập tự, một dân tộc trả bằng máu hai chục năm

qua. Giờ lên tiếng, nói cho cùng, vì lương

tâm chúng ta chĩa mòn, vì vẫn lo tương lai nguy nan, bọn đầu

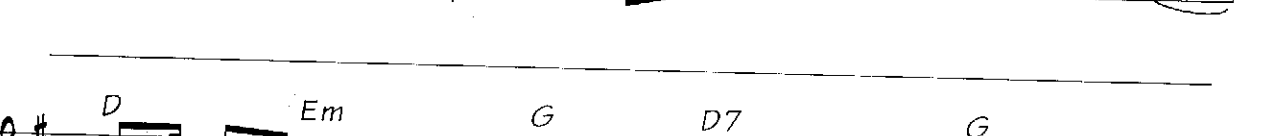
cơ càng thêm lớn. Cuộc phiêu

hưu đã bao ưu sầu, và đắng cay thương đau đã nhiều, tội không

làm dền một kiếp chita vữa hay sao.

IM LẶNG LÀ ĐỒNG LŌA

2. Khi bỗng dưng giam trong ngục tù,
Rồi bỗng dưng mang thân tội đồ,
Phải gào lên, người còn trái tim cùng âu lo.
Khi bỗng dưng lao đao đọa đày,
Nợ của ai đem ta trả hoài,
Người dân mình bị dẫm nát như loài giun thối.

Nào lên tiếng, nói cho cùng,
Lặng im lâu sẽ nuôi gian hùng,
Để chúng leo lên trên thân mình
Rồi tràn lan, cưỡi vui sướng.
Gọi lương tâm khắp nơi thức dậy,
Nhìn chúng ta tan hoang rã rời.
Lịch sử nào mà tha thứ cho ngày hôm nay.

3. Khi bỗng dưng xô ta vào trận,
Rồi bỗng dưng ăn bom chịu đạn,
Để làm than, cùng nổi chết như rọt lên men.
Khi chúng ta tìm không hận thù,
Rồi bỗng dưng chia đôi mặt mũi,
Cuộc tương tàn, được trút xuống đất sạch quê cha.

Phải lên tiếng, tiếng oán hờn,
Đòi cho ta những cơn gió hiền,
Một thoáng ru trong đêm thanh bình,
Đòi chồng con, được yên sống.
Lừa ta trong chiến tranh thiên thần,
Người chết đi hai bên thua trận,
Sự im lặng là đồng lõa với bọn sát nhân.

4. Khi chúng ta quay lưng im hơi,
Khi chúng ta không buồn thành lời,
Bọn mưu toan, bọn gian ác quai vạt lên ngôi.
Khi chúng ta yên thân phận mình,
Khi chúng ta không ai thật tình,
Là kéo dài một cuộc sống trăm phần điều linh.

Nào lên tiếng, nói cho cùng,
Bị đi theo những tên điên hùng,
Đời sống đù trên giấy bãi hùng,
Bị hàm oan và tai tiếng.
Bọn tham lam đã buôn nhân loại,
Và sẽ che cho đêm thêm dài.
Sự im lặng là đồng lõa với họ, ai ơi.
(Vào đoạn Coda để kết)